

Szobor a toronyban

Sosem-talált út vitt, nem figyeltem,
és sűrűn bukdácsoltam a fák között,
mert nem gyúlt még szivárvány az égen,
csak félelem, mi bokornak öltözött.
(Éreztem: talpam alatt ring a tenger,
s lejáratot kutat, le, valami bennem.)

Csupasz talppal az avaron át
(alulról sejtett hullám veri!)
lopóztam ős torony felé,
mint kisgyerek, ámulattal teli,
tág szemekkel néztem a rom felé.
Kerestem kíváncsi ablakot,
belestem: árnyék fogadott.

Kinnragadt a lombillatú rét,
riasztott a kép: zöld árny matat,
de lépcső visz le mély, kék, sötét
hullámsírba a föld alatt!
Visszaléptem – nem merem.
(A torony ült a lelkemen.)
Ám a nyílt tetőn egy vésett kőszobor
a szivárványt leste az égen.

Visszatartott lélegzet voltam,
mert éreztem: lüktet, él, ver,
alszik valami a szoborban!
Mondtam: „Olyan egyszerű volna ez!
Csak le kéne jönnöd velem a lépcsőn,
s a vízben elmerülni, mélyre, örökre.
Kérlek, félek egyedül, vigyél le engem a lépcsőn!”

Moccanatlan ült a szigorú szobor,
mint arcán a faragott mosoly,
az eget nézte egyre csak, vágyakozva, egyre.
Leültem hát én is, reményem magamba rejtve,
és lestem a szivárványt, lestem az égre.
Vártam: történjen valami végre.

De lennmaradt a lombillatú rét.
„Miért is jöttem én ide – mondd, miért!
Kinek kell az az átkozott szivárvány,
az a szívfájdító, ócska látvány?!
– kiáltottam, megunva a távoli képet. –
Mire jó az: börtönből nézni a szépet!
Ostoba szobor! Csak ülsz és bámulsz, mire jó ez?
Hiszen látom én, hogy merre van,
hát elindulok a fény után magam.”

Sosem-talált út vitt, nem figyeltem,
csak a távoli fényt a fák fölött,
ám sok éve már, egy percre félrenéztem,
s a kép eltűnt – most éji hold pörög.
„Erre volt, hisz erre volt!” – S mentem tovább,
csörtettem. Szidtam, átkoztam az éjszakát!

Szűk barlangot értem, gyanakodtam:
ide bújt volna hát a fény, a szép remény?
Beléptem – de nedves kútba: verembe zuhantam,
és örökre eltűnt a lombillatú rét.
Mire – síkos perem! – kimásztam onnét,
addigra rémek hada vont sűrű körbe,
morogva, csattogva, gúnyosan röhögve.
Örökre eltűnt a lombillatú rét.

Kitéptem magam! Futottam! Szaladok most is,
űzött vad az erdőn, remegek most is,
mögöttem ezer szörnypofa csattog.
Ezer nyálas, mohó állkapocs
rágta le az égről a napot,
s csak sötétet – rettegést hagyott:
tán soha nem látom már meg a napot?

Egy fának dőlök, s ezt gondolom:
„A föld alá magam most beásom vakon,
a mélysötét vízben a toronyhoz úszom,
ott kibukkanok, s a lépcsőn fölmegek
a toronyba, hová sosem-talált út vezet:
fölmegek oda, s a képébe nevetek
a szobornak, mely csak a fény felé néz!
Aztán apró darabokra töröm – és kész.”

Olessák Róbert